

4. marts 2011

Kære dig som følger os.

Kan man starte et brev sådan? Måske ikke, men så alligevel, for du er en enorm opmuntring for os i vort arbejde og vores liv her i Tanzania. Det, at der er mennesker, der skriver og spørger ind til vort arbejde og på den måde viser interesse er bare opmuntrende, så tak for det.

Tænk sig om en måned skal vi igen få lov at give knus og dele livets store og små ting med gode venner og familie, det skal blive fedt.

Som altid, når der er en rejsedato, der nærmer sig, skal man lige være færdig med forskellige ting.

I den næste måned skulle jeg gerne nå rundt og besøge alle de 10 evangelister, der er med i vores mark projekt, for at se, om der er majs på markerne eller ikke. Året i år ser ud til at være et godt år, hvad angår landbrug. Hvis de lokale ikke dyrker noget i år, kan de vist ikke bebrejde det på vor herre eller andet. I TZ bruger man meget at sige, hvis Gud vil. Nogle gange kan man måske sige, at Gud vil, men vil vi?

De sidste par måneder har jeg brugt meget tid på at undersøge, om det er muligt at lave en landbrugsskole for unge. Indtil videre er det en drøm/vision/et håb. Men det er vel der, alt starter.

Det er tanker, vi har fået efter at have set, hvad vi tror, der er brug for i dette område.

I Kigomaområdet bliver 98-99% af jorden opdyrket med hånd. Det er en måde, der simpelthen ikke slår til. Og slet ikke i en tid, hvor fødevarer er en mangelvare i verden. Da er det ikke nok, at mennesker ikke kan dyrke nok til deres egen familie.

Jeg har en god lokal ven, Aron, der har egen butik, hvor han sælger såsæd m.m. Han har uddannelse inden for landbrug. Jeg sad en dag og delte disse tanker med ham:

1. Kan vi ikke lave en skole, der underviser unge i nutidige landbrugsformer.
2. Lære dem at arbejde effektivt.
3. Give dem en tro på hinanden, på sig selv og på Gud.
4. Skabe realistisk håb for en anden fremtid.

(For er det ikke det, der skal til: Noget at tro på, noget at brænde for, og redskaber til at udføre arbejdet. For mig er det der, hvor livet brænder rent)

Aron sagde, at hvis jeg var klar til det, skulle han gøre, hvad der stod i hans magt, for at det kommer til at ske. Samme dag tog han ned på kontoret, der har med jord at gøre. Få dage efter stod vi på 100 ha. jord, som vi kunne få, hvis vi ville betale opmålingsprisen. Denne jord var ikke god, så vi betalte ikke, men det gav tro på, at dette her kan lade sig gøre.

Siden har der vist sig flere muligheder. En har tilbudt 200 ha. af sin jord til det. Aron, min ven, sagde helt fra starten: Du kan få mine 94 ha.

En anden af mine venner (Oddvar), en nordmand, der har arbejdet 25år+ med udviklings arbejde, har stillet jord til rådighed, som vi bruger som et forsøgsområde i år. Det er der, vi har solsikker.

Ja, vi må sige indtil videre har dørene stået åbne for dette projekt, og så længe de gør det, går vi frem ad.

Med kærlig hilsen

Os alle i Kigoma, Just

Solsikkesspire

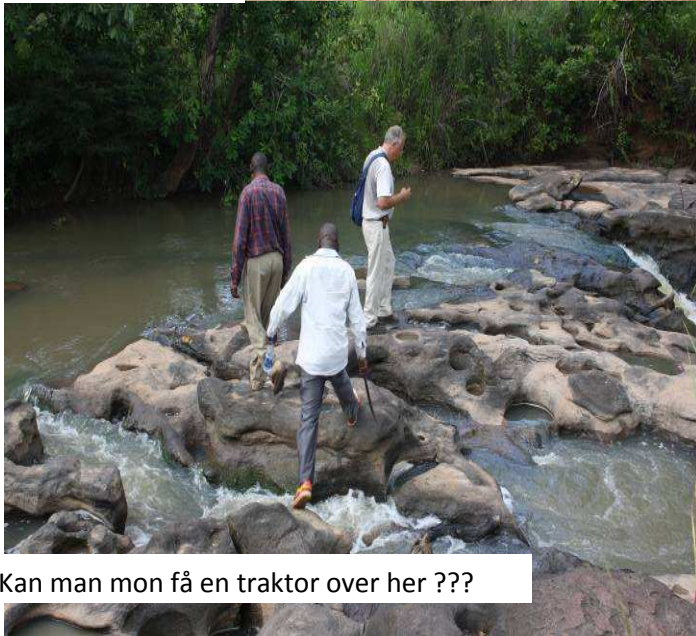
Fra vores tur, for at se på jord. Er vi mon faret vild ??

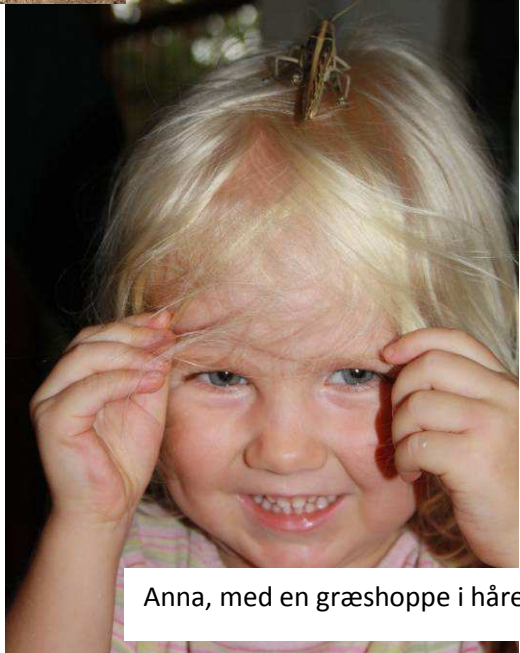
Vores solsikkemark

Her prøves til med jordnøddedyrkning. Nu må vi se, om de klarer sig bedre end solsikkerne !!

Kan man mon få en traktor over her ???

Anna, med en græshoppe i håret.